

SRBIJA

Srbija je u srcu
osećam je kao geler
zaostao u grudima
iz ne zna se više kog rata

Ostaju imena
Izet Sarajlić
(u mom pamćenju on je svakako Srbin
Sreli smo se na Varšavskoj
pesničkoj jeseni
i on me je uvrstio
u grupu Beogradske pesničke škole)

Miodrag Pavlović
(Kad smo on i ja nastupali
na festivalu poezije u Kembridžu
ispostavilo se da smo jedini
pesnici iz socijalističkih zemalja
te nas stoga nije snimala
Evrovizija)

Vasko Popa
(sreli smo se u Beogradu
u hotelu Moskva pili kafu
što je već dovoljno
da se za svagda zapamti)

Ivan Lalić

(sreli smo se u Engleskoj

festival je bio na obali mora

on me je i pozvao u Srbiju po prvi put)

I još draga imena gradova

Vršac Sremski Karlovci Mrčajevci Negotin

neko tamo i mene pamti

Dragi gradovi

a uvek se nalaze na nekakvoj granici

ODA VREMENU

O!

O, pola sedam!

O, četvrt do sedam! O, pet do...!

O, sedam izjutra!

O, osam! O, devet! O, deset!

O, jedanaest, dvanaest, trinaest!

O, podnevna pauza! O, posle-

podnevni san razuma! O, poslepo-

žudni odmor fauna! O, poslednje

vesti! O, užas! O, večera! O, već

poslednja kap! O, poslednji oblak

razvejane oluje! O, poslednji

list! O poslednji dan

Pompeje! O, sutra

u petak! O, posle

nas ma i potop! O, pola
dvanaest! O, pet do dvanaest!
O, ponoć!
O, podne!
O, ponoć!
O, po čelu! O, u čelo!
O, po moskovskom vremenu!
O, po Griniču
O, za kim zvona zvone!
O, izbijanje sati! O, srećni!
O, pola sedam!
O, podne!
O, ponoć!
O, pet do... !

ODISEJEVA PESMA

mojoj ženi Nataši Rumarčuk

Kada mi lađa pristane uz žalo,
sa mnom na obalu sići će i pesma,
pre ju je slušalo samo more,
gde se nadmetala sa zovom sirena.
U njoj će biti samo vlažnih samoglasnika,
koji ovako zvuče u bledom prevodu
sa jezika lutalaštva na jezik pristaništa:

Volim te promuklim krikom morskih galebova,
kliktajem orlova što lete na vonj Prometejeve jetre,

hiljadolikim ćutanjem morske kornjače,
piskom ulješure koji bi da rev bude,
pantomimom, ispunjenom pipcima hobotnice,
od koje se sve morske trave u užasu kostreše.

Volim te svim svojim telom što je iz mora izišlo,
svim rekama mu, pritokama Amazona i Misisipija,
svim pustinjama, što umisliše da su mora,
čuješ kako se njihov pesak presipa u mom presahlom grlu.

Volim te svim srcem, plućima i kičmenom moždinom,
volim te Zemljinom korom i ozvezdanim nebom,
padanjem vodopada i glagolskim spregama,
volim te prodiranjem Huna u Evropu,
stoletnim ratom i tataro-mongolskim jarmom,
Spartakovim ustankom i Velikom seobom naroda,
Aleksandrijskim stubom i nakošenim tornjem u Pizi
i težnjom Golfske struje da zagreje Severni pol.

Volim te slovom zakona teže
i osudom na smrtnu kaznu,
smrtnu kaznu večnim padom
u tvoj bezdani Bermudski trougao.